

Sentencja

- 1) Pojęcie „umyślnej niezgodności” w rozumieniu art. 67 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiając[ym] wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników i art. 23 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1975/2006 z dnia 7 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w zakresie wprowadzenia procedur kontroli, jak również wzajemnej zgodności w odniesieniu do środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich należy interpretować w ten sposób, że wymaga ono naruszenia zasad wzajemnej zgodności przez beneficjenta pomocy, który zmierza do stanu niezgodności z tymi zasadami lub – nie zmierzając do takiego stanu – godzi się na ewentualność, że może on nastąpić. Z prawem Unii nie jest sprzeczny przepis krajowy, który tak jak ten, którego dotyczy postępowanie główne, wiąże podwyższoną moc dowodową z kryterium istnienia długoterminowej trwałej polityki, pod warunkiem że beneficjent pomocy dysponuje w danym wypadku możliwością przeprowadzenia dowodu na brak elementu umyślności w swoim zachowaniu.
- 2) Artykuł 67 ust. 1 rozporządzenia nr 796/2004 i art. 23 rozporządzenia nr 1975/2006 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji naruszenia wymogów wzajemnej zgodności przez osobę trzecią, która wykonuje prace na zlecenie beneficjenta pomocy, wspomnianego beneficjenta można uznać za odpowiedzialnego za to naruszenie, jeżeli jego działanie miało znamiona umyślności lub niedbalstwa w formie wyboru tej osoby trzeciej, nadzoru nad nią lub udzielonych jej instrukcji, i to niezależnie od znamion umyślności lub niedbalstwa w zachowaniu wspomnianej osoby trzeciej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Pro Med Logistik GmbH (C-454/12) przeciwko Finanzamt Dresden-Süd, i Eckard Pongratz, działający w charakterze syndyka masy upadłościowej Karin Oertel (C-455/12) przeciwko Finanzamt Würzburg mit Außenstelle Ochsenfurt

(Sprawy połączone C-454/12 et C-455/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek VAT — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 12 ust. 3 — Kategoria 5 w załączniku H — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 98 ust. 1 i 2 — Punkt 5 załącznika III — Zasada neutralności — Przewóz osób i ich bagażu — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące w odniesieniu do przewozu taksówką inną stawkę podatku VAT niż w odniesieniu do przewozu wynajmowanym samochodem z kierowcą)

(2014/C 112/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Pro Med Logistik GmbH (C-454/12), Eckard Pongratz, działający w charakterze syndyka masy upadłościowej Karin Oertel (C-455/12)

Strony pozwane: Finanzamt Dresden-Süd (C-454/12), Finanzamt Würzburg mit Außenstelle Ochsenfurt (C-455/12)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesfinanzhof – Niemcy – Wykładnia art. 98 ust. 1 w związku z pkt 5 załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) oraz art. 12 ust. 3 lit. a) akapit trzeci w związku z pkt 5 załącznika H do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), ze zmianami – Zasada neutralności – Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące odmienne traktowanie do celów podatku VAT usług identycznych z punktu widzenia konsumenta i zaspokajających te same potrzeby – Odmienne traktowanie przewozów chorych dokonywanych taksówką w stosunku do przewozów chorych dokonywanych wynajmowanym samochodem z kierowcą

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 3 lit. a) akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2001/4/WE z dnia 19 stycznia 2001 r. w związku z kategorią 5 w załączniku H do tej dyrektywy i art. 98 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z pkt 5 załącznika III do tej dyrektywy, z uwzględnieniem zasady neutralności podatkowej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby dwa rodzaje usług przewozu osób i ich bagażu w komunikacji lokalnej, czyli po pierwsze, taksówką, a po drugie, wynajmowanym samochodem z kierowcą, podlegały różnym stawkom podatku VAT, obniżonej i podstawowej, o ile, po pierwsze, ze względu na odmienne wymogi prawne, jakim podlegają obydwie rodzaje przewozu, przewóz osób taksówką stanowi określony i swoisty aspekt kategorii usług przewozu osób i ich bagażu, o którym mowa we wspomnianej kategorii i pkt 5 ww. załączników do tych dyrektyw, a po drugie, różnice te mają decydujący wpływ na podejmowaną przez przeciętnego konsumenta decyzję o skorzystaniu z jednego lub drugiego z tych dwóch rodzajów przewozu. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione w sprawach w postępowaniach głównych.
- 2) Artykuł 12 ust. 3 lit. a) akapit trzeci szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2001/4, w związku z kategorią 5 w załączniku H do tej dyrektywy i art. 98 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/112 w związku z pkt 5 załącznika III do tej dyrektywy, z uwzględnieniem zasady neutralności podatkowej, należy natomiast interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby dwa rodzaje usług przewozu osób i ich bagażu w komunikacji lokalnej, czyli po pierwsze, taksówką, a po drugie, wynajmowanym samochodem z kierowcą, podlegały różnym stawkom podatku od wartości dodanej, w przypadku gdy na mocy szczególnego porozumienia, które ma zastosowanie bez rozróżnienia do przedsiębiorstw taksówkarskich i przedsiębiorstw wynajmujących samochody z kierowcą, będących stronami wspomnianego porozumienia, przewóz osób taksówką nie stanowi określonego i swoistego aspektu kategorii usług przewozu osób i ich bagażu i – gdy jest wykonywany w ramach wspomnianego porozumienia – należy go uznać za podobny z punktu widzenia przeciętnego konsumenta do przewozu osób wynajmowanym samochodem z kierowcą w komunikacji lokalnej. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 22.12.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd vo Svidníku – Słowacja) – Pohotovost' s.r.o. przeciwko Miroslavowi Vašucie

(Sprawa C-470/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Umowa kredytu konsumentckiego — Nieuczciwe warunki umowne — Dyrektywa 93/13/EWG — Przymusowa egzekucja wyroku sądu polubownego — Wniosek o dopuszczenie interwencji w postępowaniu egzekucyjnym — Stowarzyszenie ochrony konsumentów — Ustawodawstwo krajowe niezezwalające na taką interwencję — Autonomia proceduralna państw członkowskich)

(2014/C 112/10)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresny sąd vo Svidníku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pohotovost' s.r.o.

Strona pozwana: Miroslav Vašuta

Przy udziale: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS